

Nejvyšší soud sdělil, že sdílí názor nejvyššího vojenského soudu, by v záporném sporu o příslušnost mezi státním zastupitelstvím v Hradci Králové a vojenským prokurátorem v Josefově v trestní věci proti Janu C-ovi pro trestné činy, které spáchal po státním převratu (po 28. říjnu 1918), avšak před svou presentací v čsl. armádě (do 21. prosince 1918), zejména pro krádež na Františku R-ovi a na manželích Antonínu a Cecilii Š-ových uznáno bylo, že jsou příslušny občanské trestní úřady (soudy), neboť při řešení sporné otázky rozhodnými jsou jediné okolnosti, že následkem převratu, pokud se týče rozpuštěním bývalé rak. uh. armády a ukončením vojenského poměru, v němž se obviněný i jako sběh nalézal, zanikla též vojenská trestní pravomoc bývalých rak. uh. vojenských soudů, které obviněný do té doby podléhal, a tím samým již nastala příslušnost občanských trestních čsl. soudů, kteráž teprve presentací a zařazením obviněného do čsl. armády pomínila a vojenskou trestní pravomocí čsl. vojenských soudů byla nahrazena. Za tohoto stavu věci nemohou šetření absolutně nepříslušného vojenského prokurátora, která se zřetelem na dobu spáchaných trestných činů teprve v době, kdy obviněný již občanské trestní pravomoci podléhal, zahájena býti mohla, příslušnost vojenských trestních úřadů založiti a o zachování právní souvislosti po rozumu odstavce prvního Šu 16 v. tr. ř. nelze mluvit.

Čís. 1151.

Křivého svědectví (§ 199 písm. a) tr. zák.) nedopouští se ten, proti němuž v době jeho svědeckého výslechu bylo závažné podezření, že sám spáchal trestný čin, o němž svědčil.

(Rozh. ze dne 9. března 1923, Kr I 1362/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Adolfa S-a do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. listopadu 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry dle Šu 181 tr. zák., zločinem podvodu dle §§ 197, 199 a) tr. zák. a §§ 9, 5, 197, 199 a) tr. zák. a přestupkem dle Šu 320 f) tr. zák., pokud napadla odsuzující výrok pro dokonáný zločin dle Šu 199 písm. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek v tomto směru a obžalovaného sprostil z obžaloby pro tento čin trestný.

Důvody:

Odůvodněna jest zmateční stížnost, pokud, dovolávajíc se důvodů zmatečnosti dle č. 9 a) Šu 281 tr. ř., napadá rozsudek ve výroku, odsuzujícím obžalovaného pro zločin podvodu křivým svědectvím před okresním soudem v K. Právem uvádí stížnost, že obžalovaný, který vyslýchán byl dne 19. května 1922 u okresního soudu v K. v trestní věci proti neznámým pachatelům pro zločin zpronevěry nepřisezně jako svědek, při čemž údaje jeho byly objektivně nesprávné, měl býti vlastně slyšen jako obviněný a měl býti upozorněn, že může odepřítí výpověď

o jistých okolnostech. Ze spisů vysvítá totiž, že v době, kdy stěžovatel slyšen byl jako svědek o okresního soudu v K., bylo zde proti němu již podezření trestného činu, o němž jako svědek měl býti slyšen. Udali totiž představený obce M. Jan W., slyšený již 27. března 1922, a jeho dcera Marie W-ová, vyslechnutá dne 12. května 1922, u okresního soudu v K., že platební poukázky poštovního šekového úřadu v Praze určené pro obec M., nepodepsali a že též nepřijali 400 Kč. Doručení zásilek, určených pro obec obstarával vždy, jako potvrdila Marie W., poštovní zřízenec úřadu v M., obžalovaný Adolf S. Za tohoto stavu věci mohl a měl míti vyslýchající soudce závažné podezření, že Adolf S. v případě, o který při jeho výslechu šlo, sám se dopustil trestného činu, a bylo povinností soudu, vyslechnouti Adolfa S-a jako podezřelého. Byl-li však přes to Adolf S. vyslechnut jako svědek a nad to ještě bez upozornění na ustanovení §u 153 tr. ř., jež bylo žádoucí, poněvadž šlo o osobu, práv neznalou, nelze jeho výpověď ve smyslu zákona pokládati za svědeckou výpověď. Objektivně zodpovídal se Adolf S. jen jako obviněný, svou vinu znající, materiálně bylo postavení jeho postavením objektivně podezřelého, subjektivně se vinným cítícího, a pod tímto zorným úhlem bylo posuzovati jeho výpověď, neměla-li býti zásada ustanovení §u 202 tr. ř. porušena. Dle tohoto ustanovení nesmí býti použito žádných prostředků k tomu účeli, by obviněný byl pohnut k doznání nebo k jiným určitým udáním. Výpověď Adolfa S-a neodpovídala pojmu svědectví, podléhajícího trestní sankci §u 199 a) tr. zák. a zločinu tohoto se tudíž Adolf S. nedopustil.

Čís. 1152.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Pro skutkovou podstatu trestného činu dle §u 7 lich. zák. jest lhostejno, že spolusmluvníkem byl stát a že se tento nemní býti poškozeným.

(Rozh. ze dne 10. března 1923, Kr I 148/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 2. prosince 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 7 (3) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Bezvýsledně uplatňuje zmateční stížnost důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Pokládá-li stížnost podřadění činu pod § 7 lichevního zákona nesprávným, ježto objektem trestného činu byl stát, o němž stěžít lze tvrditi, že by se dal od svých dodavatelů zkracovati, stačí poukázati na to, že zákon lichevní ani státu ze své ochrany nevylučuje, jakmile podniknut byl proti němu čin, vykazující v zákoně vytčené předpoklady skutkové podstaty poválečné lichvy. I u státu mohla nastati následkem válkou přivoděného nedostatku předmětů potřeby nutnost, zaopatřiti si